

Aki a Duna deltában is védte magyarságát...

1956-OS MEGEMLÉKEZÉS Budafok-Tétényben

Youtube: 2018, 2019

A Budafoki városházi híradóban megjelent, hogy a 22-ik kerületben 2014-ben február 21-én, pénteken 16 órai kezdettel a városház téri 1956-os emlékműnél közös megemlékezést tartottak a kommunizmus áldozatainak. A rendezvényen beszédet mondott Kövér László, az Országgyűlés elnöke. Az ünnepségen részt vett Schmidt Mária, a Terror Háza Múzeum főigazgatója, Az emléknapi alkalmával interjút velem Péter Árpáddal, mint a 22-ik kerület Pofosz elnökével készítették

Ahány sors annyi történelem. Péter Árpád „történelme” Erdélyben kezdődött, egyetlen bűne, hogy 1956-ban, másokkal együtt, elszavalta a szózatot. Jutalma kényszermunka volt, Magyarországra negyedszázada jött, azóta él kerületünkben, és az idén a Pofosz elnökének választották.

Képzeljék el, mi lett volna, ha a magyar Himnuszt énekeljük el. Másnap jöttek értem és közmunkára vittek, ahol köztörvényes bűnözőkkel építettünk lakásokat. 1958-ban megszöktem, de hamar elkaptak és tiltott határátlépés címén két év szabadságvesztésre ítélték. A Duna deltába vittek földet ásni, Salcia (szálcára), 1959 őszén külföldi nyomásra az ötévig terjedő büntetéseket elengedték és a Román Igazságügyi Minisztérium kegyelembe részesített.

A szabadlábba helyezést a Magyar Külügyminisztérium kérte el a Román Igazságügyi Minisztériumtól, amely engem kegyelembe részesített.

A politikai börtönbe a következő verset írtam, mert nem tudtam, hogy mi lesz a kimenetel, mert a letartoztatásom ideje alatt mikor kihallgattak hét hétig a kulcscsontomat és az oldalbordámat ütötték. A nyelvemet harapáltam össze.

Ó sors!

Péter Árpád költeménye

Ó sors te szörnyű, te kegyetlen
Ki tele vagy ismeretlen rejtélyekkel,
Ki bezuhansz velem a pokoli mélységbe,
És nem viszel fel többé a felszínre.

²
Ó sors! mond, hogy minek nevezzelek?
Mikor bemutatsz a kinnak és szenvedésnek.
Nem kérdezel soha csak büntetsz,
És ostoroddal mindég megütögetsz.

³
Sajog a hátam, mert nagyon megcsapkodtál,
Ostoroddal rajta ma is végig húztál.
M megbántottad árva szívemet,
Ráütödted ostoroddal a mélységes sebeket.
Ó sors! Mond, hogy minek nevezzelek?

Minden évben megemlékezünk az ünnepeken, amely hazánk Függetlenségéért vívott harcokkal összefügg, a kitelepítettekről és az 1956-ban vívott szabadságharcban elhunyt bajtársainkról a 301-es parcellába, a fiúmei temetőbe, a kisleházba, Recsken Thökölön, és még más helyeken is ahová meghívunk bennünket. A budafoki temetőbe minden év novemberében megemlékezünk az 1956-ban elhunyt és kivégzett bajtársainkról. A fiatal diákoknak még emléklapot is ajándékoztam, mert általam írt 1956-os verset is szavaltak. Igyekszem a beszédembe összefoglalni a kommunizmus rémtetteit, hogy minden fiatal ápolja tudatosan az áldozatok sírjait és a féltve őrzött jövő nemzedék ne feledje el soha azokat a rémtetteket, amit a kommunisták véghezvittek.

A forradalom lángját pedig őrizték meg és a fáklyát tartsák jó magasra, hogy a szél el ne fújja. Tudja meg minden fiatal, hogy csak az hal meg akit elfelejtenek, de a szabadságért elesett és kivégzett bajtársaink a szívünkben mindig élni fognak.

1956 emlékére!

Péter Árpád költeménye.

Ez a nap mely minden évben halottaink tisztessége.
Mártírjaink keménysége, a hazánknak büszkesége.
Szegény magyart gúzsba tették, akasztották, vagy föbe lőtték.
a foglyokat vérbe verték, a hullákat elföldelték.

2.

Szegény magyar mit vétettél? Szabadságért esedeztél?
Fegyvert fogtál, harcba mentél? a komcsikkal megmérkőztél.
Orosz tankok sokasága, Telepedett a mi hazánkra.
Országunkat szétlövették, a mártírokat elföldelték.

3.

Forradalmunk reménysége, volt a népünk büszkesége.
Orosz tankkal szétverették, szabadságunkat is elvették.
Országunkat eltiporták, az ifjakat be is zárták.

Így ment ez hát sok éven át, míg uralkodtak a kommunisták.

4.

De jött a váltás, ruszki haza! Nem vagyunk Mi komcsik hada.
Szabad lett a magyar hazám, szülőföldem Magyarország.
Adjunk kezét Mi egymásnak, ne legyünk hát vetélytársak.
Nem élünk Mi félelemben, így legyen ez életünkben.